

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: Mgr. M. M.**, nar. „X“, bytem „X“, **proti žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16.9.2014, č.j. „X“, o invalidní důchod,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 16.9.2014, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 14.7.2014, č.j. „X“. Uvedeným rozhodnutím ze dne 14.7.2014 zamítla žalovaná žalobci žádost o invalidní důchod podle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 7.7.2014 není invalidní, neboť nejde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav.

V žalobě uvedl, že posudkový lékař nevzal v potaz jeho námitky, že při běžném zatížení, za což považuje chůzi po rovině, kdy je jeho schopnost chůze silně omezena maximálně 300-500 metry a to ještě za použití kompenzačních pomůcek (bandáže, kompresní punčochy) a chůze je doprovázena silnými bolestmi ve svalch. V současnosti pátrá se špičkovými neurology po vzácném svalovém onemocnění, které není lehké diagnostikovat. Posudková lékařka stanovila postižení žalobce v nižší hranici, než položka 10a v kapitole VI vyhlášky č. 359/2009 Sb. umožňuje. Žalobce má za to, že se cítí být postižen minimálně podle položky 10b. Rozhodnutí žalované tak bylo vydáno jednak na základě nedostatečně zjištěného

skutkového stavu, ale také bez dostatečně erudovaně zhodnoceného zdravotního stavu s ohledem na uplatněné námitky.

Ve vyjádření ze dne 10.3.2015 reagoval žalobce na posudek posudkové komise MPSV ze 19.2.2015 ke kterému uvedl, že dosud žádný lékař nevyhodnotil jeho zdravotní stav ve smyslu, že je zdravý. Není mu jasné, jak mohla posudková komise stanovit pokles pracovní schopnosti právě na 15%. Má za to, že posudková komise vycházela jen z jeho a svých subjektivních pocitů. Závěrem uvedl, že ho čekají další vyšetření.

Ve vyjádřeních ze dne 28.4.2015, ze dne 13.5.2015, ze dne 26.5.2015, ze dne 8.7.2015 popsal průběh dosud provedených vyšetření zdravotního stavu, ke kterým doložil i lékařské zprávy.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě mimo jiné uvedla, že věc se týká zdravotního stavu, a proto nechť je zdravotní stav žalobce posouzen Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, od jejíhož posouzení by se mělo odvíjet rozhodnutí ve věci.

Žalobce při jednání soudu setrval na svých dosavadních námitkách uvedených v žalobě a dalších podáních, a dále poukázal na kapitolu VI bodu 10 přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb.,

o posuzování invalidity, dle které mu měly být provedeny svalové testy, přičemž z tohoto bodu rovněž vyplývá, že mezi písmeny a) a b) je jen velice tenká hranice. Žalobce má problémy i jen s chůzí na krátké vzdálenosti, což jej omezuje v běžném životě. S ohledem na vypracovaný posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (vizte níže) konstatoval, že jeho zdravotní stav byl nedostatečně zhodnocen, neboť se zaměřoval jen na jeho subjektivní postupy. Jeho onemocnění je vzácného charakteru a lékařská věda pro něj doposud nedokázala stanovit diagnózu. V závěru žalobce zdůraznil, že trvá na provedení důkazů, které navrhl již v žalobě – tj. lékařské zprávě ze dne 15.9.2014, článku MUDr. K., komunikaci mezi MUDr. K. a žalobcem, lékařské zprávě ze dne 21.10.2014 a ambulantním nálezu ze dne 1.7.2015, ze kterého má být patrné, že jeho zátěžový test je na 60 % normy jeho kategorie. Z uvedených důvodů proto navrhnul, aby soud rozhodnutí žalované zrušil. Náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Pověřená pracovnice žalované při jednání soudu rovněž odkázala na svém dosavadním vyjádření a vzhledem k závěrům uvedeným v citovaném posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí navrhla žalobu zamítnout. Náhrady nákladů řízení se výslovně vzdala.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo

které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání, při kterém se provádělo dokazování zdravotním posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) ze dne 19.2.2015, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku lékařky MUDr. D. H. pověřené vypracováním posudku pro Českou správu sociálního zabezpečení, která při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti dne 11.9.2014 posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že předchozí závěr posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 7.7.2014 není správný. MUDr. H. dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole VI., položce 10a) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti o 15%.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 až 5 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu,

- a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost,
- b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav,
- c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován,
- d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával,
- e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %,
- f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.

Způsob posouzení a procentní míry poklesu pracovní schopnosti, co se rozumí zcela mimořádnými podmínkami, způsob zhodnocení a využití zachované pracovní schopnosti podle § 39 odst. 4 písm. e) zákona o důchodovém pojištění, pak stanovuje prováděcí předpis, konkrétně vyhláška č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod alespoň I. stupně je existence invalidity pojištěnce, která dosahuje alespoň zákonem stanovené hranice 35% (srov. § 38 a § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni 16.9.2014, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, tj. zda nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Soud se nespokojil se závěry posudku ze dne 11.9.2014, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s.ř.s. odborný posudek od posudkové komise, která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles pracovní schopnosti a zaujala posudkový závěr o invaliditě žalobce.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 19.2.2014. Žalobce jednání komise byl přítomen. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů relevantních pro souzenou věc a spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín pak komise dospěla k závěru, že pokles pracovní schopnosti žalobce ke dni 16.9.2014 byl 15%, což neodpovídá žádnému stupni invalidity.

Komise konstatovala, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole VI., položce 10a) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti dle tohoto zařazení je 15% (rozmezí určené pro toto postižení je 10% až 25%). Procentní míra poklesu pracovní schopnosti ve smyslu ustanovení § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., nebyla zvýšena.

Závěrem komise uvedla, že k hodnocení podle písm. b), c) nebo d) v položce 10 nebyl zjištěn žádný objektivní podklad v klinickém nálezu ani v provedených vyšetřeních.

Po zhodnocení výše předestřené posudku, který byl proveden při soudním jednání, soud konstatuje, že posudková komise jednala v řádném složení, že její posudek, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobce byl přítomen při jednání komise.

Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem přitom shodně jako posudková lékařka žalované ohledně míry poklesu pracovní schopnosti u žalobce dospěli k závěru, že dosahuje 15%, takže z této skutečnosti je patrné, že žalobce nesplnil

podmínku invalidity ani I. stupně dle zákona o důchodovém pojištění, a to minimálně 35% míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Soud uvádí, že se s posudkovým závěrem komise ztotožnil a za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek posudkové komise či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná ani samotný žalobce poté, co byli seznámeni s posudkovým závěrem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č.j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003, č.j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009, 3 Ads 143/2008, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud žalobce dále v žalobě navrhoval, aby soud provedl další dokazování, a to lékařskou zprávou ze dne 15.9.2014, článkem MUDr. K., komunikací mezi MUDr. K. a žalobcem, lékařskou zprávou ze dne 21.10.2014, rozhodnutím žalované ze dne 14.7.2014, č.j. 720601190, písemnou námitkou proti tomuto rozhodnutí a ambulantním nálezem ze dne 1.7.2015, soud jejich provedení zamítl pro nadbytečnost dle ust. § 52 odst. 1 s.ř.s. V případě článku MUDr. K. a komunikace mezi MUDr. K. a žalobcem se uvedené listiny nevztahují k posouzení zdravotního stavu žalobce a nelze z nich tedy zjistit žádné skutkově relevantní skutečnosti. V případě důkazu rozhodnutím žalované ze dne 14.7.2014, č.j. 7206011901 a písemnou námitkou proti tomuto rozhodnutí soud uvádí, že tyto listiny jsou součástí referovaného správního spisu. Co se týče lékařských zpráv ze dne 15.9.2014, 21.10.2014 a ambulantního nálezu ze dne 1.7.2015, tyto pak soud provést nemohl, neboť zohledňují zdravotní stav žalobce k pozdějšímu datu, než je datum vydání napadeného rozhodnutí. V tomto smyslu soud upozorňuje, že dle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. musí při přezkoumání rozhodnutí vycházet toliko ze skutkového a právního stavu, který zde byl již v době rozhodování správního orgánu, a není proto možné přihlížet k novým skutečnostem, jež nastaly později.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že důvodem pro přiznání nároku na invalidní důchod alespoň I. stupně, nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho neschopnosti k výkonu většiny zaměstnání pro špatný zdravotní stav. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Dále by měl žalobce vzít v potaz fakt, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování žalované, tj. ke dni 16.9.2014. Případné zhoršení stávajících zdravotních obtíží, popř. vznik nových zdravotních obtíží po tomto datu nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., které je pro

správní soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má možnost případně poukazovat na své zhoršující se zdravotní obtíže popř. nově vzniklé zdravotní obtíže, které nastaly po datu vydání rozhodnutí žalované v případném novém řízení o přiznání invalidního důchodu, které může žalobce iniciovat.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. února 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová